

РЕШЕНИЕ

№ 3369

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **518** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маргарита Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за енергийно и водно регулиране, представлявана от председателя доц. д-р И. Н. И., чрез пълномощник, срещу Решение № / без номер/ от 22.10.2019г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 9-ти състав по НАХД № 14745/2015г., с което е отменено Наказателно постановление № 163 от 28.01.2015г., издадено от Председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 206, ал.1 от Закона за енергетиката на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева за извършено нарушение по чл.41 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия.

В жалбата си Касаторът развива съображения за неправилност и незаконосъобразност поради допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди, че КЕВР времево е действала напълно в рамките на закона и издала процесните АУАН № КРС-1399 на 15.08.2014г. и НП № НП-163 от 28.01.2015г. в унисон с цитираните разпоредби. Сочи се, че давността се определя като продължителен период на бездействие на компетентните длъжностни лица, което в процесния случай не би могло да се каже за служителите на Комисията, които своевременно и законосъобразно са изпълнили своите задължения. Излагат се

съображения, че СРС след повече от три години от проведеното открито съдебно заседание е постановил своето решение, с което отменя наказателното постановление на процесуално основание. Претендира отмяна на решението на районния съд и постановяване на ново, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата на основанията посочени в нея и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – [фирма], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и твърди, че същата е неоснователна. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

Административен съд София - град, XVI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че при извършена проверка на длъжностно лице от ДКЕВР на 18.03.2014 г. на електромерни табла във вилна зона „Градище“, на средствата за търговско измерване, монтирани в посочените табла, е установено че СТИ с фабр. № 35362475 и аб. № [ЕГН] е с година на производство 2003 г. и последна метрологична проверка 2003 г., т.е. с изтекъл срок на последваща метрологична проверка. С оглед на горното било прието, че лицензираното дружество [фирма], не изпълнило задължението си да поддържа това СТИ в състояние, съответстващо на чл.41 от ПИКЕЕ, както и да предприеме действия за извършване на редовни проверки, изпитания и контрол върху него на период от 6 години. На [фирма] е съставен АУАН № КРС-1399 от 15.08.2014г. за извършено нарушение на чл.41 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП № 163 от 28.01.2015г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 206, ал.1 от Закона за енергетиката е наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 20 000 лева.

За да отмени процесното НП Районният съд от правна страна е приел, че след издаване на обжалваното НП и по време на настоящето съдебно производство, е изтекла предвидената абсолютна давност за преследване и наказание, т.е. на 18.09.2018г. Изложил е доводи, че е изтекла абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя предвидена в чл.81, ал.3 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН, т.е. 4 години и 6 месеца. СРС е посочил, че независимо от етапите на административнонаказателното производство, при изтичане на 4 години и половина от датата на извършване на деянието – 18.03.2014г., съставляващо административно нарушение, административнонаказателното производство се явява незаконосъобразно. Съдът е констатирал, че административнонаказателната отговорност е погасена, поради изтичане на абсолютната погасителна давност към 29.07.2019г.

Така постановеното решение е правилно по следните съображения:

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и

допустимо. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Изпълнени са изискванията за форма и съдържание на АУАН и НП. По делото безспорно е установено, че при извършена проверка на 18.03.2014г. от длъжностни лица на ДКЕВР на електромерни табла във вилна зона „Градище“, общ. П. е установено, че средство за търговско измерване на ел. енергия с фабричен № 35362475 и абонатен № [ЕГН] е с година на производство 2003г. и с последна проверка за техническа изправност от 2003г.

Съгласно чл. 41 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия СТИ подлежат на първоначална и последваща проверка по реда на Закона за измерванията/ ЗИ/, а съгласно чл. 26, ал. 1 и чл. 43, ал. 4 от ЗИ „контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка“ и „периодичността на проверките по ал. 2 се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, която се обнародва в „Държавен вестник“ и се обявява в официалния бюлетин на агенцията“.

Със заповеди № А – 102 от 05.03.2010 г. и № А – 441 от 13.10.2011 г. на председателя на ДАМТН е предвидено, че за еднофазни електромери проверката се извършва на период от 6 години. Цитираната в оспореното НП норма на чл.41 от Правилата предвижда бланкетно извършването на първоначални и последващи проверки на СТИ по реда на ЗИ. Чл.26, ал.1 от ЗИ също предвижда само извършването на проверки. Едва нормата на чл.43 ал.4 от ЗИ предвижда, че периодичността на проверките се определя от председателя на ДАМТН със заповед, която се обнародва в „Държавен вестник“. Не е спорно между страните, че такива заповеди за определяне на периодичността на проверките са издадени и обнародвани в „Държавен вестник“, но чак през 2010 г. и 2011 г., а именно заповеди № А – 102 от 05.03.2010 г. и № А – 441 от 13.10.2011г., т. е. от момента на приемане на тези две заповеди за първи път възниква задължение за наказаното лице за извършване на проверки на период от 6 години. Преди издаване на тези две заповеди съществува такова задължение за периодични проверки, но същото не е ограничено със срок.

В процесния случай касационната инстанция намира, че задължение за извършване на проверки на еднофазни електромери периодично на 6 години е въведено за първи път със заповедите от 2010 г. и 2011 г. Тези заповеди действат занапред. На същите не е придадено и не може да бъде придадено обратно действие. С това биха се нарушили принципите на Закон за нормативните актове. Не се твърди да е налице и норма, която да отнася същите към заварените случаи. Да се приеме обратното, би означавало да се допусне сега приета и уреждаща обществени отношения норма да бъде приложена към минали събития. След като задължението за извършване на проверка на период от 6 години е възникнало към 2010 г. и 2011 г., то съответно задължението за извършване на първа периодична проверка по тях би възникнало най – рано 2016 г. или 2017 г., т. е. към момента на извършване на проверката – 18.03.2014 г. – наказаното лице не е било въобще в нарушение.

Не се твърди, а и в АУАН и НП не е отразено, задължение за извършване на периодични проверки на 6 години да е било въведено по-рано с по – ранен акт. В тази

връзка следва да се посочи и че такова задължение по закон действително съществува, но доколкото нормите са бланкетни и не са доразвити с предвиден срок, а това е правомощие на председателя на ДАМТН, то не може да се приеме, че е извършено нарушение. Тук следва да се посочи и бездействието на администрацията, а именно нормата на чл. 43, ал. 4 от ЗИ овластява председателя на ДАМТН да определи периодичността на проверките, като нормата е изменена в този смисъл през 2005 г., а заповедите за определяне на периодичността са от 2010 г. и 2011 г. Недопустимо е в тази връзка въз основа на правна норма, която се прилага занапред, да бъде санкционирано лицето за минало време, т.е. за времето до приемането на заповедите, в който период срок за извършване на периодични проверки не е съществувал. С оглед на горното неправилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Отделно от това правилни са изводите на СРС за наличието на изтекла погасителна давност към дата 18.09.2018 г.

В заключение, в рамките на дължимата от касационната инстанция проверка настоящият съдебен състав не открива основания за отмяна на въззивното решение. Същото е правилно, като са спазени както материалния закон, така и процесуалните правила при постановяването му.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XVI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № / без номер/ от от 22.10.2019г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 9-ти състав по НАХД № 14745/2015г., с което е отменено Наказателно постановление № 163 от 28.01.2015г., издадено от Председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 206, ал.1 от Закона за енергетиката на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева за извършено нарушение по чл.41 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.